1001 ROMAN

SAYI: 67

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE NEŞRİYATI FİİLEN İDARE EDEN :
TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK İŞLERİ SEKRETERİ :
SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ :
Altı aylığı 20 sayı 390 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 750 kuruş.
ADRES :
Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon : 23714
Çıkaran : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

★

İÇİNDEKİLER

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

KARA YILAN KULÜBÜ
Roman

KARA GÖRÜNDÜ
Hikâye

İNSAN AVI
Film Hikâyesi

VİRAN ŞEHİR
Resimli Roman

GINGER ROGERS
Portre

(Kapaktaki resim: Romanımıza aittir.)

4 Ağustos 1947

★

SİNEMA Aktüalitesi

İYİ BİR EV SAHİBİ

Olivia de Havilland'ın ev sahibi Mitchell Leisen ayni zamanda da prodüktörüdür. Yıldızla prodüktör « To Each His Own » filmini çevirirlerken, Mitchell Olivia'ya, « Eğer bu filmde yarattığın rol için Akademi Mükâfatını kazanırsan, bir sene senden kira almam » demişti. Olivia Mükâfatı kazandı. Şimdi Hollywood'da herkes ev buhranından kırılırken, genç kadın güzel ve lüks bir

apartıman katında bedava oturuyor !

UÇARAK MI GİTMİŞ !

Ingrid Bergman parkta yürüyüşe çıkmıştı. Otomobille dolaşan iki arkadaşına rastladı. Arkadaşları : Havuz başındaki dondurmacıda buluşalım da konuşalım, dediler. Biz seni bekleriz. Biraz sonra otomobillerini havuz başında durdurduklarını zaman Ingrid'i orada bekler buldular !

HEDİYE ODA

Eleanor Powell'ın evinde dört duvarı da tamamen aynayla kaplı bir çalışma odası vardır. Dansözün danslarını prova etmesi için her kolaylık düşünülmüş, plâkları kendiliğinden kaldırıp koyan otomatik bir gramafon, sıcak günler için de yepyeni bir hava terti batı temin edilmiştir. Genç

kadının ayak seslerini plâğa geçiren bir de âlet vardır. Bu güzel oda, sanatkâra kocası tarafından hediye edilmiştir.

ECEL GELMEYİNCE

Barbara Stanwyk'le kocası Robert Taylor Avrupa seyahatına çıktılar. Parise gitmek için bir tayyarede yer

ayırtmışlardı. Bir iki gün gecikmelerini icap ettiren bir işleri çıktı, gidemediler. Sonradan tayyarenin Paris'e varmazdan evvel düştüğü ve yolcuların 23 ünün öldüğü anlaşıldı.

KARA YILAN Klübü

ÇEVİREN: İ ve F. KARAMAHMUT

— Peki bu Mösyö neden bastonu almak istediğini izah etmedi mi?

— Hiç ! Uzun bir akrabalık hikâyesi anlattı. Bunun da doğru olup olmadığını ben nereden bilirdim? Peki ama ne diye bana böyle sualler soruyorsunuz? Bunun büyük bir ehemmiyeti mi var?

Genç hafiye esrarlı bir gülümseme ile :

— Yok, okadar ehemmiyetli değil. Çok teşekkür ederim, Mösyö, dedi.

Sokağa çıkınca Pegard bir ıslık çaldı. Kendi kendine :

— Lusyen dostum, işler yoluna giriyor. Katil senden daha ustaca ve bilhassa daha süratli hareket ediyor. Şimdi kendisine kim olduğumu göstermenin sırası.

★

İki saattenberi durmadan yağmur yağıyordu. Gece yarısı yaklaşmış olup Haute Ville caddesi âdeta bomboştu. Vakit vakit civar sokaklardan geçen otomobillerin klaksonları işitiliyor, pek nadir tesadüf edilen bir kaç gece yolcusu evlerine bir an önce girebilmek için süratle yürüyüp geçtikten sonra muvakkat bir zaman için bozulmuş olan sessizlik gene eski halini alıyordu. Mükerrer 18 numaranın birinci katında yalnız iki pencerede ışık görülüyordu. Yolun öbür tarafında, biraz sağ tarafında bir kapının çıkıntısını kendine siper almış olan Pegard bir an bile gözlerini M. Champignoy'un odasına ait olan bu iki pencereden ayırmıyordu. Pardesüsünün yakası kalkık, şapka gözleri üzerine eğilmiş, kolayca tanınmamak için elinden geleni yapmıştı. Sakin sakin piposundan nefesler çekerken dileri cebinde bekliyordu. Beklediği ne idi? Bunu kendi de bilmiyordu. Talih yardım ederse, muharririn esrarını halledebilmek imkânını bulacaktı. Vakıa bu hususta büyük bir ümidi yoktu, fakat madem ki bir kere buraya gelmişti, yarım saat daha beklemesinde bir mahzur yoktu. Ne çare ki dakikalar birbirini takip ettiği halde hiç bir hâdise cereyan etmiyordu.

Hafiye kendi kendine :

— Anlaşılan bugün talih bize yardım etmiyor. Bu ihtiyar tilki benden daha kurnaz, kimbilir belki benim burada beklediğimden şüphelendiği için ininden çıkmağa cesaret edemiyor, diye düşünüyordu.

Polis mesleğinin çok yorucu olduğu muhakkaktı, fakat Pegard vazifesini zevkle yapıyordu. Bununla beraber gittikçe sabırsızlanan hafiye iyiden iyiye sinirlenmeğe başlıyordu. Tam gitmeğe hazırlandığı sırada bir kapının açıldığını işitti. iki adamın çıktığını görünce hayretten kendini alamadı. Bu adamlardan birinin M. Champignoy olduğunu anlayınca hafiyenin sevinci hudutsuz bir hal aldı. Fakat bütün gayretine rağmen diğerinin kim olduğunu bir türlü anlıyamadı.

İki adam Bonne - Nouvelle caddesine doğru ilerlediktan sonra Poissonniere caddesine saptılar ve daha sonra da Faubourg - Montmorte yolunda ilerlemeğe başladılar. Adamlar yolda giderken bir defa bile arkalarına bakmamışlardı. Anlaşılan takip edildiklerinden şüphelenmemişlerdi.

Pegard görünmemeğe gayret ederek adım adım onların peşinden gidiyordu. Adamlar bir an tereddüt ettikten sonra, önünde durmuş oldukları büyük bir binadan içeri girdiler. Pegard binada tanınmış bir fotoğrafhane ve diğer on firmanın bulunduğunu gördü. Fakat onun en ziyade nazar dikkatini celbeden şey iki adamın girmiş olduğu Elhamra isimindeki küçük bir bar oldu. İçeri girenleri takip etmek istediği sırada gözüne üzerinde K. Y. K. harfleri yazılı mermer bir lâvha takıldı. Daha altında : Kara yolları Kumpanyası ibaresi okunuyordu.

Genç hafiye kendi kendine mırıldandı :

— Vay ! Bu ne tuhaf tesadüf be. Bu harflerin Kara Yılan Kulübü demek olduğuna korkmadan bahsa girerim. Kara yolları Kumpanyası da ne demek oluyormuş sanki? Bu işin aslını anlıyabilmek için yakından meşgul olmak lâzım.

Vakit kaybetmek niyetinde olmadığından hemen bara girerek bir yere oturdu. Salon tamamen dolu idi. Yarı çıplak bir dansöz oldukça kötü bir sesle şarkı söylüyordu.

Pegard sahne ile fazla alâkadar olmuyordu. O yalnız biraz evvel takip etmiş olduğu iki adamı arıyordu. Fakat salon yarı karanlık içinde bulunduğundan hafiye bu arzusunu yerine getirmek için büyük bir müşkülât çekiyordu. Bununla beraber onların kendi oturduğu yerden pek uzakta olmıyan soldaki localardan birinde olduklarını sanıyordu. Nihayet şarkıcı kadın ortadan çekildi ve yerini altı kıza bıraktı. Aradaki istirahat zamanında elektriklerin yanmış bulunmasından istifade eden genç muharririn yanındaki adamın kim olduğunu görebilmek ümidiyle o tarafa baktı. Adamın kim olduğunu anladığı sırada hafiyenin duyduğu hayret azamî hududunu bulmuştu. Görmüş olduğu Baron Allencurt'dan başkası değildi.

Pegard bir an için aldandığını sanmıştı. Fakat dikkatle bakınca yanılmadığını anladı. ve bu keşfi evvelce yapmış olduğu bütün faraziyelerini alt

üst etmişti. Nasıl oluyordu da Baron bu şüpheli adamla tanışıyordu? Başkası söylemiş olsa kabil değil buna inanmazdı. Acaba bu iki adam ile doktor Bryner'in ölümü arasında bir münasebet var mı idi? Esrar aydınlanacağı yerde bilâkis daha karanlık bir mahiyet alıyordu. Hafiye yeni numaraların başlamasiyle dalmış olduğu düşüncelerden ayıldı. Elektrikler sönmüş olduğundan dansözlerin hareketlerini seyretmekten başka yapacak birşey kalmamıştı.

Üçüncü numaradan sonra antrakt oldu. Bu esnada M. Champignoy'la Baron kalkarak dışarıya dolaşmağa çıktılar. Pegard da hemen onları taklit etti. İki adamın üzerinde müdüriyet yazılı bulunan odaya girdiğini gördüğü zaman hiç hayret etmedi. Bir müddet bekledi iscde kimsenin çıkmadığını görünce hayret etmeğe başladı, fakat bu sırada antraktın bittiğini haber veren zil çalmış ve numaralar tekrar başlamış olduğundan fazla nazarı dikkati celbetmemek için yerine dönmeği münasip gördü. Fakat bütün oyun boyunca soldaki loca boş kalmıştı.

Pegard bir müddet sonra bazı şeyler düşünerek salondan çıktı. Seyircilerin biraz evvel dolaşmak için çıkmış oldukları yer bomboştu. Hafiye süratle buraya yaklaşarak kapıya vurdu. İçerden bir cevap alamayınca kapıyı açıp girdi. Oda karanlıktı. Fakat yanındaki cep lâmbası sayesinde duvardaki elektrik düğmesini bulmakta güçlük çekmedi. Elektrik yandığı zaman etrafına bakındı. Odada kimseler yoktu. Eşya olarak bir yazıhane birkaç sandalya, duvarlarda bazı artist resimleri görünüyordu. Biraz daha dikkatli bakınca duvarda ufak bir kapının daha bulunduğunu farketti. Biraz fazla meraklı bir insan olduğundan sabredemiyerek bu kapıyı açtı. Burası kule merdivenleri gibi döne döne çıkan bir merdivene açılıyordu. Hafiye tereddüt etmeden basamakları çıkmağa başladı. Tahminen bir kat kadar yükseklikte ikinci bir kapı daha vardı. Fakat bu kapı tahtadan olup maalesef kilitli bulunuyordu.

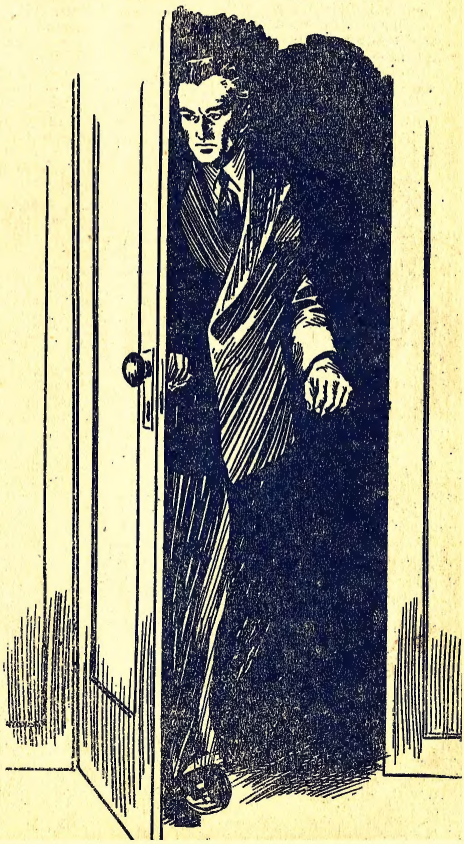
Pegard her türlü tehlikeyi önceden göze almış olduğundan sonuna kadar gitmekte tereddüt etmiyordu. Bunun için de kapıya vurmaktan çekinmedi.

İçerden bir cevap alamayınca kapıyı açıp içeri girdi. Oda karanlıktı.

Yaklaşan ayak sesleri işittiği zaman büyük bir hayret içinde kaldı. Gayet temiz kıyafetli biri kapıyı açmış ve onu hürmetle selâmlamıştı :

— Yanılmıyorsam Mösyö Pegard'sınız. Girmek zahmetinde bulunur musunuz?

Heyecandan nefesi kesilmiş olan genç hafiye kurulmuş bir makine gibi önündeki adamı takip ederken :

— Beni... Beni tanıyor musunuz? diye kekeledi.

— Tabiî değil mi ya Mösyö. Bir dakika müsaade edersenİz geldiğinizi haber vereyim.

Bunu söyledikten sonra genç adam hafiyeyi gayet güzel döşenmiş bir salona soktu.

Hafiye kendi kendine sordu :

— Acaba nerede bulunuyorum? Eğer bu olanlardan en ufak birşey anlıyorsam aşkolsun. Nerede ise rüya gördüğümü zannedeceğim.

Bir kaç dakika geçtikten sonra adam tekrar göründü.

— Beni takip eder misiniz Mösyö?

Adam hafiyeyi gayet lüks bir şekilde döşenmiş bir odaya aldıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

— Mösyö Pegard !

Müfettiş birdenbire arkasına dönünce karşısında kendisine tebessüm etmekte olan bir adamla karşılaştı.

— Sizi korkuttuğumdan dolayı affınızı dilerim, belki içeri girişim biraz âni oldu. Fakat lûtfen oturmak zahmetinde bulunur musunuz?

Nazikâne bir hareketle hafiyeye üzeri kırmızı deri kaplı bir koltuk gösterdi. Genç polis memnuniyetle kendisine işaret edilen yere oturdu.

Biraz hayreti geçmiş olan Pegard :

— Evvelâ size bir sual sormama müsaade edin, dedi. Şimdi nerede bulunuyorum ve siz kimsiniz?

Meçhul adam samimî bir şekilde cevap verdi.

— O ! Dostum, daha şimdiden sualiniz ikileşti. Doğrusu bu gün keyfim çok yerinde. Bunun için de elimden geldiği kadar arzularınızı yerine getirmeğe çalışacağım. Evvelâ birinci sualinize cevap vereyim : Şu anda kara yılan kulübünde bulunuyorsunuz. İkinciye gelince... İsminin bu işle pek alâkası yoktur.

— Kara Yılan Kulübü mü? Fakat...

— Bu sözlerimden hayrete düştüğünüzü anlıyorum, bununla beraber hakikat söylediğim gibidir.

Genç hafiye dikkatle karşısındakinin kim olduğunu anlamağa çalışıyordu. Belli olmıyan bir yaş, kusursuz bir giyiniş, emniyet veren bir yüz ve hareketlerinde zarafet... İşte karşısındaki adamda bunları görüyordu.

Pegard cevap verdi.

— Doğrusunu isterseniz kulübünüz bana biraz şüpheli göründü.

— Bilâkis Mösyö !

— Bununla beraber doktor Bryner'in ölümiyle sizin aramızda herhalde bir münasebet vardır.

— Madem ki mesleğiniz hafiyeliktir ve bunun icabı olarak da merak başlıca vasfınızdır. O halde sizinle açıkça konuşalım Mösyö. Bizler katil değiliz ve olabilmekten de çok uzağız.

— Nasıl? Ne dediniz Mösyö? Herhalde zavallı doktorun sizlerin sayesinde ölmüş olduğunu inkâr edecek değilsiniz?

— Hayır, Bunu inkâr etmiyorum.

— Ohalde söylediklerinizden birşey anlamadığımı söylersem beni mazur görün.

Birkaç adım attıktan sonra geri döndü. Hafiyeye yaklaşarak âdeta tehditkâr bir sesle :

— Eh ! Pek âlâ, madem ki birşey anlamıyorsunuz, ben de size kulübümüzün gayesini ve nizamnamesini bir kaç kelime ile izah edeyim. Bizim cemiyetimizde, hayatta uğradıkları muvaffakıyetsizlikler karşısında ölmeğe karar vermiş kimseler vardır. Daima onüç kişiyizdir ve bu miktar ne artar, ne de eksilir. İçimizden herbiri bir sene içinde öleceğimize dair yemin ederiz. İşitiyor musunuz, ölmek âzalarımızın kendi iradelerile olan bir şeydir. Vazifem meslektaşlarımın arzularını yerine getirmektir Mösyö.

— Fakat bu bana anlattıklarınız işitilmemiş birşey Mösyö !

— Bununla beraber doğrudur. Görüyorsunuz ki hiç bir hususu gizlemiyor ve bilâkis kendimi bile hayrette bırakan bir açık sözlülükte bulunuyorum. Fakat bırakında devam edeyim. Evvelce de söylemiş olduğum gibi her birimiz bir senelik mühlet içinde ölmeğe mecbur tutulmuşuzdur. Kimse kendi saatinin ne zaman geleceğini bilmez. Şimdi bizlerin katil olmadığımızı ve sadece kendilerine verilen vazifeyi ifa ile mükellef kimseler olduğumuzu anlıyorsunuz değil mi? zannedersem ikisi arasında da büyük bir fark vardır.

— Adalet nazarında böyle bir fark mevcut değildir.

— Bu cihet bizce ehemmiyetli değildir. Biz kendi janrımızda kanun harici kimseleriz. ve hiç bir zaman sizin adalet dediğiniz şeyden de korkumuz yoktur. Bizim nazarımızda öyle birşey mevcut değildir.

Pegard cevap verdi :

— Oh ! Oh ! Benim intisap etmekle şeref duyduğum polisi unutuyorsunuz.

Esrarengiz adam omuzlarını silkerek alay etti :

— Sizden korkmadığımın en büyük delili hareket tarzımdı. Benim için sizi burada alıkoymaktan daha kolay birşey yoktur. Fakat, size daha önce söylediğim gibi biz katil değiliz genç dostum, şimdilik sizin için korkacak birşey yoktur. Fakat sakın şunu unutmayın ! Eğer fikrinizde ısrar eder de kendinize ait olmıyan işlere burnunuzu sokmakta devam edecek olursanız başınıza herhangi bir...

— Yani ne demek istiyorsunuz?

— Demek istiyorum ki bu takdirde kulübümüzün on dördüncü üyesi olursunuz.

Pegard hayretle sordu :

— Bununla ne kasdediyorsunuz?

— Bu takdirde siz de ölüm damgasiyle damgalanmış olursunuz...

III

BASKIN

Pegard bir an için hasıl olan sessizliği bozarak :

— Demek açıktan açığa beni tehdit ediyorsunuz? dedi.

— Bilâkis aziz Mösyö. Sizi tehdit etmek niyetinde değilim. Sadece vaziyetten haberdar olmanızı arzu ediyorum. Cemiyetimiz namuslu insanlardan müteşekkil olup başkalarının işine karışmaktan nefret ettiği gibi kendi işlerine karışılmasına da asla tahammül edemez. Polise mensup olduğunuzu ve gençliğiniz sebebiyle henüz hayattaki tecrübelerinizin azlığını da bildiğim için günün birinde başınıza bir felâket gelirse çok üzüleceğim. Bir kere daha tekrar ediyorum, sözlerimden herhangi bir tehdit manası çıkarmayın. Bilâkis bunlar size dostça verilen bir nasihatten başka şeyler değildir.

Genç hafiye cevap verdi :

— Mösyö, vazifem benim nazarımda mukaddes birşeydir ve her ne olursa olsun beni bunu yapmaktan menedemiyeceğinizden emin olun. Kulübünüz insanlık âlemi için bir yüz karasıdır. Böyle dolambaçlı işlerinizi görmenize herhangi bir şekilde müsaade edilemez. Karşınızda bundan sonra en büyük düşmanınızı bulacağınızdan ve zavallı Doktor Bryner'in katili olan sizin - ki bundan biraz evvel kendi ağzınızla itiraf etmiştiniz - cezanızı çektirmeden rahat etmiyeceğimden emin olabilirsiniz.

Meçhul adamın dudaklarında müstehzi bir tebessüm görüldü.

— Bu gençlik çok ateşli. Maamafih bu biraz da hakdır

Rougemont yolunun köşesini dönerken karşıdan gelen bir adam:

da... Ne olursa olsun beni hiç budala yerine koymayın Müfettiş. Kendi kudretim hakkında kâfi derecede deliller verdim icabında kendimi iyi müdafaa edeceğimden emin olabilirsiniz. Zaten her türlü gayretinizin boş olacağını deminde söylemiştim. Ben bir kere artan hiç bir kuvvet beni menedemez. Bakın kudretimin derecesi hakkında size bir misal vereyim : Şimdiden haber veriyorum ki yarın gayet iyi tanıdığınız biri gözlerinizin önünde ölecektir.

Adam ayağa kalkarken ilâve etti :

— Müfettiş, sizinle tanıştığımdan dolayı çok bahtiyarım.

Fakat vaktim kıymetli olduğundan sizinle daha ziyade meşgul olamıyacağım. Doğrusu yanınızdan ayrılmak mecburiyetinde olduğumdan dolayı çok esef etmekteyim. Gitmeden önce bir daha tekrar edeyim : dikkatli olun delikanlı. Söyliyeceklerim bundan ibarettir. İnşallah gene görüşelim !

Olduğu yerde taş gibi donup kalmış olan Pegard bir kelime söylemeden muhatabı salondan çıkıp gitmişti. aynı esnada süslü elbiseler giymiş olan adam tekrar göründü.

— Mösyö müsaade ederseniz kendilerini kapıya kadar götüreyim, diyerek Pegard'a yolu gösterdi.

Genç hafiye birkaç dakika sonra şeytan minaresi biçimindeki küçük merdivenden inerek daha evvelce girmiş olduğu ve hâlâ boş duran müdüriyet odasına vasıl oldu.

Bir an keybetmeden vestiyere koşup pardesüsiyle şapkasını aldıktan sonra seri adımlarla oradan uzaklaştı.

★

Yağmur durmuş, sokak fenerlerinden dökülen ölü bir ışık ıslak kaldırımlarda akısler meydana getiriyorlardı. Pegard Poissonniere caddesine geldiği sırada saat biri çalıyordu. Şu halde M. X...i ziyareti üç çeyrekten fazla sürmüştü. Bir türlü bu olanlara inanamıyordu. Parisin göbeğinde böyle şeyler olsun? Fakat Pegard bu keşiflerini şefi Mösyö Lepont'a anlattığı zaman onun ne hal alacağını düşünerek kendi kendine memnun oluyordu. Eğer bu haydut yakalanmak isteniyorsa, kaybedilecek vakit yoktu. Etrafa seri bir nazar attıktan sonra herhangi bir taksi bulmak imkânsızlığını anlayınca adımlarını sıklaştırdı.

Rougemont yolunun köşesini dönerken karşıdan gelen bir adam kendisine o derece şiddetle çarptı ki Pegard evvelâ sendeledi sonra boylu boyunca yere yuvarlandı. Adam özür diledi ve yoluna devam etti. Fakat bir kaç adım attıktan sonra geri döndü, hafiyeye yaklaşarak âdeta tehditkâr bir sesle :

— Mösyö, affedersiniz ama saatimin üzerimde bulunmadığını gördüm, diye bağırdı.

Pegard hiddetle cevap verdi :

— Nasıl? Benim bir hırsız olmamdan mı şüpheleniyorsunuz?

Adam ulur gibi bağırdı :

— Evet Mösyö ! Bundan eminim. Biraz evvel cebimde duran saatimin yerinde şimdi yeller esiyor. Karakola kadar beni takip etmenizi rica ederim..

Hafiye karşılaştığı bu garip hâdiseden âdeta kudurmuştu:

— Galiba kiminle konuştuğunuzdan haberiniz yok Mösyö?

Meçhul adam daha küstahça cevap verdi.

— Evet biliyorum Mösyö, bir hırsızla konuşuyorum !

Geçenler bu meraklı hâdisenin ne neticeye varacağını anlıyabilmek maksadile toplanmışlardı. Öteden kalabalığı görüp gelen bir polis memuru bu hâdiseyi bir neticeye bağlıyabilmek için iki münakaşacıyı karakola götürdü.

Karakolda meçhul şahıs orada bulunan polise şikâyetini anlattı ve Pegart'ın üzerinin aranmasını talebetti. Hafiye her ne kadar hüviyetini ispat etmek istedi ise de ceplerinde portföyünü bulamadığından buna muvaffak olamadı. Ve fakat işin garibi kaybolduğu iddia edilen saat de hafiyenin cebinden çıktı.

Meçhul adam muzaffer bir sesle bağırdı :

— Ben zaten bundan eminim. Artık inkâr beyhudedir. İddiamın doğruluğunu yapılan araştırma ispat etti.

Formalite icabı yapılan bir iki muameleden sonra yabancı kaybolan saatine tekrar kavuşarak karakoldan ayrıldı. Halbuki Pegard bütün bağırıp çağırmasına rağmen orada alıkonmuştu. Yanında hüviyetini ispata yarıyacak birşey olmadığından geceyi karakolda geçirmek mecburiyetinde kalmıştı. Nöbetçi komiser orada bulunmadığından zavallı genç hafiye derdini kimseye anlatamamıştı.

★

Ertesi sabah saat onda vazifeye gelen komiser telefonla bizzat M. Lepon'la yaptığı görüşmeden sonra hafiyeyi serbest bıraktı. Komiser yapılan hatadan özür dilerken hafiye hırsından deli gibi olmuş oradan uzaklaşıyordu.

Yolda rastladığı şefine Pegard başından geçenleri anlattı. Geceki hâdiseleri en ince teferruatına kadar izah etti. Kara Yılan Kulübünün reisi M. X ile olan görüşmelerinden, adamın o gün tanıdıklarından birinin öleceğini söylediğinden bahsettikten sonra :

— Patron kaybedilecek bir dakika vaktimiz yok, dedi. Hemen bu Kara Yolları Kumpanyasında bir araştırma yapmalıyız.

O ana kadar hiç sesini çıkarmadan söylenenleri dinleyen Lepont başını salladı; tatlı bir sesle :

— Aziz dostum lâf aramızda ama sakın içtiğiniz şeylerden biri dokunmuş olmasın, dedi. Doğrusunu isterseniz bu anlattıklarınız pek inanılır gibi değil.

— Patron söylediklerimin doğru oldup olmadığını anlamak istiyorsanız bizzat benimle beraber gelin. Haklı olduğumu gözlerinizle görecek tastik edeceksiniz

M. Lepont kendisini çok alâkadar eden bir mesele ile karşılaştığı zamanlar yaptığı gibi bıyıklarını okşıyarak cevap verdi :

— Hım.. Bu fikriniz hiç de fena değil. Binaenaleyh ben de dediğinizi yapacağım. Yalnız bu şekilde hareket etmekle büyük bir mesuliyet altına girmiş olduğumu unutmayın. Kendimi gülünç bir mevkiye düşürmek istemem. Bakalım bu işin sonu neye varacak.

Müdüriyete gelince Lepont hemen iki polis kamyonile kırk polisin hazırlanmasını emretti. Bizzat Pegart'la patron da birinci arabada yer aldılar. Arabalar süratle Faubourg Monmartre istikametinde yol almıya başladı.

(Arkası 26 ıncı sayfada)

KARA GÖRÜNDÜ

YAZAN :
AYTEN ÜRKMEZ
Resimleyen : NEZİH

★

15/3/1940

Gemimiz meçhul bir denizaltı tarafından torpilendikten sonra yolculardan kurtulabilen on kişi büyük bir tahlisiye sandalına sığınmış, pusulasız, haritasız, nereye gititğimizi bilmeden iki gündenberi denizin ortasında sallanıp duruyoruz. Gözleri kamaştıran sonsuz bir mavilik içinde kaybolmuş gibiyiz. Suyumuz ve yiyeceğimiz henüz hepimize bol bol yetiyor. Meçhul ufuklara doğru yol alıyoruz. Bu bana ölümün mavi renkli bulutlardan yapılmış muazzam eşiğine doğru koştuğumuz hissini veriyor.....

18/3/1940

Sabah. Kızgın güneş yüzlerimizi yalamıya başladı. Kıpkızıl alevleriyle gökyüzünü sararak yükseliyor. Gözlerimiz ileriye bakmaktan yorulmuş gibi. Bu sefer birbirimizin yüzlerini seyre daldık. Aramızda tanınmış kadın gazetecilerinden Ayla Selçuk, piyanist Selim Gürel, heykeltraş Sabih Bronz gibi meşhur çehreler de vardı. Onlardan başka Esat ve Leylâ isminde genç bir çift, arkeoloji âlimi profesör Hadi Eti, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi öğrencilerinden Kemâl, genç boksörlerden Attila ve nihayet Afrika seyahati hülyası ile «Altın Yıldız» isimli yolcu vapuruyla yola çıkmış macera düşkünü ben bu felâketzedeler gurubunu tamamlıyorduk.

Fakat ne yazık benim rüyalarımı dolduran bu harikulâde seyahat meçhul denizaltının torpiliyle birlikte hayaller ülkesine uçup gitmişti... Hâlâ denizde çalkanıp duruyoruz. Ne bir gemi, ne bir kara parçası var... Yiyecek ve içecek su yavaş yavaş suyunu çekmeğe başladı.....

22/3/1940

Bugün suyun son damlasını içtik, yiyeceğin son parçasını yedik. İşte asıl felâket bundan sonra başlıyacaktı! Sandalın döşemesine uzanmış, suların hışırtısını, simsiyah gökyüzünü, elmas kırıntılarına benziyen yıldızları seyrediyorduk. Sessizliği piyanistin hafif hafif mırıldandığı güzel bir melodinin gittikçe hızlaşan sesi bozdu. Birden sevinçle doğrulan piyanist:

— Afrika'ya tabiatın vahşi güzelliklerinden ilham almak ve yepyeni tarzda bir eser meydana getirmek için gidiyordum. Zannedersem «Afrika Senfonisi» nin ilk motiflerini buldum, diye bağırdı.

Onun sevincine hepimiz iştirâk ettik. Günlerce bir arada kalmak aramızda samimî bir dostluk havası yaratmıştı. Ayla Selçuk:

— Gazeteme size ait uzun bir makale göndereceğim, dedi.

Sabih Bronz gözlerini gökyüzüne dikmiş meçhul bir âlemle konuşuyormuş gibi mırıldanıyor:

— Ben de sizin bir büstünüzü yapacağım azizim. Hem de som altından.

Saatlerce konuştuk, konuştuk..... Tayfa Halil sandalın arkasına oturmuş hafif hafif esen rüzgârla şişen yelkeni idare ediyor, söze karışmıyordu. Atilla derin bir uykuya dalmış, Profesör ve Kemâl kalın bir tarih kitabının sayfaları arasına gömülmüştü...

28/3/1940

Altı gündenberi midemize deniz suyundan başka birşey girmedi. Yaralı olduğunu bizi üzmemek için ısrarla gizliyen tayfa Halil'in vaziyeti çok kötü idi. Yarası işlemiş ve dün acıdan bayılana kadar hiç birşeyin farkında olmamıştık. Profesör onun simsiyah kesilmiş kolunu görünce dehşet içinde bağırdı:

— Kangren!

Onu kurtarmanın yegâne çaresi kolu kesmekti. Fakat aramızda bunu yapacak hiç kimse yoktu. O gece Esat'ın karısı için sakladığı yarım şişe suyu ıstırap içinde kıvranan Halil'e içirdik. Adamcağız biraz daldı. Onun iniltisi bize ninni gibi tesir etti. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Ertesi sabah tayfa Halil'in yerinde olmadığını gördük. Zavallı adam bizi daha fazla üzmemek için...

1/4/1940

Açlıktan artık halsiz düşmüştük. İçtiğimiz deniz suyunun dudaklarımızda açtığı derin çatlaklar rüzgâr çarptıkça gözlerimizi yaşartacak kadar sızlıyordu. Ayla Selçuk, Leylâ'nın halinden endişe duymağa başlamıştı. Genç kadın sık sık baygınlık geciriyordu... Felâketler birbirini takip ediyor. Ayla, kendini bilmez bir halde yatan kadının doğurmak üzere olduğunu söylediği zaman dehşet içinde titredik. Esat çılgına dönmüştü... Karısının solgun yüzüne, simsıkı kapalı gözlerine baktıkça renkten renge giriyor, hüngür hüngür ağlıyordu.....

3/4/1940

Bu sabah insan sesine benzemiyen bir çığlıkla uyandık. Esat karısının çoktan soğumuş vücudunu kollarına yatırmış boğula boğula ağlıyordu. Hepimizin ona baktığını görünce etrafı morarmış

gözleri korkunç bir mâna aldı ölüyü kucaklıyarak sandalın ucuna doğru yürüdü. Korkuyla bağırdım:

— Sakin ol Esat! Sandalın muvazenesini bozacaksın.

Fakat o beni dinlemedi bile ilerlemekte devam ediyordu... Birden müthiş bir feryat duyuldu. Bu manzarayı görmemek için gözlerimizi yumduk. Gözlerimizi açtığımız zaman Esat'ın durduğu yerin bomboş olduğunu gördük...

6/4/1940

Ayla Selçuk sessiz sessiz dua etmeğe başlamıştı. Hepimiz ölümümüzün yakın olduğunu hissediyorduk. Atilla acınacak bir halde idi. Yırtılmış gömleğinden meydana çıkan adaleleri sönmüş bir balona dönmüştü... Ferleri kaçmış mavi gözleri, kumral bir sakalla çerçevelenmiş yüzü ile ölüden farkı yoktu. Zaten hepimiz mezar kaçkınlarına benziyorduk. İçimizde en genç olan Kâmildi. Zavallı çocuk sandalın bir köşesine çekilmiş henüz doyamadığı hayatın son günlerini uyumakla geçirmeğe çalışıyordu. İçin için ağlıyordu... Fakat gözlerinden yaş akmıyor, hıçkırıklarla sarsılıyordu o kadar. Piyanist Selim çakısıyla sandalın döşemesine portreler çizmiş, senfonisini yazmakla meşguldü. Ayla onun yanına uzanmış fısıltıya benzer bir sesle melodiyi söylüyordu... Fakat devam edemedi gözlerine dolan yaşları bize göstermemek için başını kolları arasına gömdü ve öylece hiç kımıldamadan saatlerce kaldı. Hayatımda bu kadar cesur ve tahammüllü bir kadın görmemiştim... Boksör başını sandalın kenarına dayamış, gözlerini kapatmış kısık bir sesle:

— Göreceksin Neclâ... Şampiyonluk maçını kazanacağım. Amerika'dan döndükten sonra evleniriz... Neclâ inan bana! Dünya şampiyonluğunu senin için kazanacağım. Beni bekliyeceksin değil mi? diye mırıldanıyordu.

Zavallı sayıklıyordu... Sabih sandalın kenarına profesörün resmini çiziyor, profesör de hiç kımıldamadan ona modellik ediyordu. Sonumuz yaklaşmıştı.

7/4/1940

— Kara göründü!

İhtiyar profesörün çığlığı bizi daldığımız uyuşukluktan kurtardı. Çılgın gibi profesörün yanına koştuk... Parmağiyle gösterdiği siyah nektayi görünce sevinçten haykıra haykıra ağlamıya başladık. Piyanist kendini kaybederek sandalın içine yuvarlandı. Bu bizi kahkahalarla güldürdü. Bir kova deniz suyu Sabih'i ayıltmıya kâfi geldi. Sevinç ve heyecan bize yepyeni bir kuvvet vermiş, hep birden küreklere asılmıştık. Hepimiz neşeliydik. Hem gülüyor, hem ağlıyorduk. Nihayet kurtulmuştuk!

9/4/1940

Kurtarıcımız, oldukça büyük bir ada idi... Meyve ağaçlarından topladığımız meyvelerle karnımızı doyurduk. Ertesi gün su bulmak ve nerede olduğumuzu anlamak maksadiyla adanın içlerine doğru yola çıktık. Elimizde birer tabancadan başka silâhımız yoktu... Balta girmemiş ormanlar içinde güçlükle ilerliyorduk... İnsanı ürperten vahşi hayvan sesleri, güneşin sokulamadığı sık ağaçlar, önümüzden kaçışan orman hayvancıkları bize Afrika da bulunduğumuz hissini veriyordu... Aç bir aslanın hücumundan başka başımıza hiç birşey gelmedi henüz... Ayla'nın üzerine saldıran aslan Kemal'in tabancasından çıkan bir kurşunla cansız yere yıkıldı... Ayla genç adama teşekkür etti ve sonra:

— Çok heyecanlı bir seyahat romanı yazacağız. Kemal şu aslanın başında dur da beraber bir resminizi çekeyim... diye ilâve etti.

Onun serinkanlılığını hepimiz bir kere daha takdir ettik. Genç kadın yanından hiç ayırmadığı fotoğraf makinesiyle gayet enteresan resimler çekiyordu. Piyanist:

— Ormanın derinlerinden

Yarım şişe suyu, ıstırap içinde kıvranan haliyle içirdik.

gelen su sesi duyuyor musunuz? İşte aradığım İlâhî müzik... diye mırıldandı...

Önümüze ağaçlar arasında taş döşenmiş muntazam bir yol çıkmıştı... Profesör sevinç içinde:

— Kemal bu ormanda asırlarca evvel kurulmuş medeniyet merkezleri bulacağımızı ümit ediyorum. Şu yola bak ne fevkalâde yapılmış, diye bağırdı.

Sonra yolun üzerindeki taşlardan birini sökerek yakından inceledi ve inceleme sonunda muzaffer bir sesle:

— Haklıymışım. Bu taşlar birinci devre ait. İçindeki bilûrların büyüklüğünden bazalt veya trahit olması ihtimali var, dedi.

Kemal'le hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Ağır ağır yolumuza devam ediyoruz. Henüz hiçbir insana rastlamadık... Boksör benim yanımda yürüyor ve sıkıntılı bir tavırla:

— İçime kötü şeyler doğuyor, diyordu.

— Benim de, dedim. Herşeyi göz önünde bulundurarak daima uyanık hareket edelim.

Ayla, Sabih ve Selim neşeli neşeli gülüyorlardı. İçimde bizi gözetlediklerini söyliyen bir his vardı. Fakat arkadaşlarımın neşesini bozmamak için susmayı tercih ettim... Profesör ve Kemal gözden kaybolmuşlardı. Birden yüzleri kıpkırmızı kesilmiş soluk soluğa yanımıza geldiler. Kemal titriyen sesiyle:

— Altın şehrini bulduk... Som altından yapılmış binalariyle gözleri kamaştıran fakat kimsenin nerede olduğunu bilmediği Altın Şehrini bulduk... diye haykırıyordu.

Profesör Hadi sevincinden ağlıyordu:

— Düşünün çocuklar. Asırlarca gizli kalmış bir ülkeyi ilk olarak biz keşfettik. Bu şehri bulmak benim yegâne arzumdu... Bana inanan arkadaşlarıma karşı yalancı çıkmıyacağım.

Biraz sonra güneş ışıklarından daha çok göz kamaştıran Altın şehrinin büyük kapısı önündeydik. Bütün dünyanın gözünü üzerine çeken bu güzel şehir gerçekten aramağa değer bir yerdi... Heykeltraş gülümsiyerek:

— Hatırlıyor musun Selim? Sana altından bir heykelini yapacağım demiştim, dedi.

Heykellerle süslü geniş bir yoldan ilk bakışta mabet olduğu anlaşılan burada asırlardanberi kimse oturmamıştı. Mabet pembe mermerden yapılmıştı. Kubbesi altın halkalı sütunlara oturtulmuş som altındı. Koskocaman bir kadın heykeli mücevherlerle işlenmiş bir taht üzerine yerleştirilmişti. Mabude bu olsa gerek... Mahir ellerin işlediği fevkalâde sanat eserleri ile karşı karşıya idik. Birden mabedin duvarlarını inim inim inleten bir gong sesi duyuldu... Mabede açılan birçok gizli kapıdan içeri bir sürü erkek doldu... Hepsinin yüzünde altın maskeler vardı. Ellerinde uçları altın mızraklar tutuyorlardı. Etrafımızı çevirdiler... İçlerinden biri:

— Ey toprağımızın mukaddesliğini lekeliyen yabancılar... Yarın gün doğmadan diri diri yakılarak bu hareketinizin cezasını çekeceksiniz. Memleketimizin kanunları bunu emreder! diye bağırdı.

Etrafımızdaki çember gittikçe daralıyor... Tabancalarımızla bir çoğunu yere serdik fakat mantar gibi her yerden bitip karşımıza dikiliyorlar. Kurşunlar çabucak tükendi. Atilla yumrukları ile onları biraz sindirdi ama mücadele bizim aleyhimize dönmekte gecikmedi. Bizi kıskıvrak yakaladılar...

10/4/1947

Hayatımızın son dakikalarını yaşıyoruz... Altın şehrine girmeğe teşebbüs eden herkes ölüme mahkûmmuş. Onlara kazazede olduğumuzu tesadüfen buraya düştüğümüzü söyledik. Aldırmadılar bile... Eğer bizi sağ bırakırlarsa ülkenin zenginliklerini gözlerimizi kamaştırır ve Altın şehrinin üzerine ölüm ve felâket yağmasına sebep olurmuşuz. Kapatıldığımız mağarada sıramızı bekliyoruz. Önce Attila'yı götürdüler. Genç adamın halindeki zavallılığı hiç unutmıyacağım. Piyanist gözlerini kapatmış:

— Allahım, alevler vücudumu kavramadan beni öldür. Yanarak ölmeğe lâyık değilim ben... diye inliyordu.

Bize mükemmel bir tuzak kurmuşlar doğrusu.. Adaya ayak bastığımızdanberi bizi gözetliyorlarmış. Ülkelerini ergeç bulacağımızı ümit ettiklerinden gizlenerek bizi beklemeğe koyulmuşlar. Biz de kollarımızı sallıyarak büyük keşfimizin sevinciyle sarhoş bu kapana düşüverdik... Ayla'yı da gördüler. Onun çığlıklarını duyuyorum.. İşte bana da yaklaşıyorlar... Korkuyorum... Beni öldürmeyin... İmdat! İmdat! Bana dokunmayın!. Canavarlar... Sokulmayın bana... İm...dat!

— Dfter burada bitiyor sayın baylar, Bilmem ne düşünüyorsunuz?

— Altın şehrini ve Profesör Hadi Eti'yi aramaktan vazgeçmemizi teklif ediyorum...

— Hakkınız var. Bu defter başlarına gelen korkunç akibeti bütün çıplaklığı ile gözlerimizin önüne seriyor. Memleketlerini bu kadar inatla gözden ve yabancı avaklardan uzak tutan insanları rahatsız etmeğe hakkımız yok.

Dört sene evvel bir talebesiyle tetkik seyahati yapmak üzere Afrika'ya giden ve bir daha dönmeyen Profesörü aramak maksadıyla Afrika'ya gelen heyet oturdukları otele meçhul bir şahıs tarafından bırakılan küçük bir çekmecede yedi altın vazo içinde küller ve bir hatıra defteri bulmuşlardı... Hatıra defterinde karşılaştıkları korkunç hakikat onları haklı olarak Altın Şehri aramaktan vazgeçirmişti.

İNSAN AVI

Johnny McQueen silâh kaçakçılığı yaptığından dolayı on beş seneye mahkûm edilmişti. Henüz otuz beşini bulmamış genç bir erkek için on beş sene hapiste kalmak hayatının sonuna kadar mahpeslerde çürümek demekti. Johnny de bunu düşündüğünden türlü çarelere baş vurmuş ve nihayet hapisten kaçmıştı. Uzun zamanlardan beri Kathleen Sullivan ın evinde gizleniyordu. Kathleen narin yapılı, sevimli bir kızdı. Johnny'i seviyordu. Zaten polis tarafından aranan bir hapisane kaçağını evinde alakoyması bunu pek güzel ispat ediyordu.

Johnny hapisten kaçıktan sonra arkadaşlarını bir araya toplamış ve yarım kalmış gayesini tamamlamaya karar vermişti. Genç adam kendisi gibi kenar mahallelerde doğmuş, sefalet ve açlıktan kırılan, soluk benzili, aç insanları korumaya onları kaderin sert derbesinden biraz olsun kurtarmaya and içmişti. Kurduğu teşkilât sırf bu maksadı yerine getirmek için faaliyete geçmişti. Bütün plânlar Kathleenin sade döşenmiş, penceresi, sadece bacaları, büyük şehir saatini ve sonsuz semayı gören yatak odasında hazırlanırdı.

Kathleen, o gece şehrin büyük un fabrikasında yapacakları soygunun son talimatını veren Johnny'ye baktı. Genç adam onunla şimdiye kadar hiç alâkadar olmamıştı. Johnny'yi ilgilendiren sadece fakirler ve sefâlet çeken zavallılardı. Kathleen içini çekti sevdiği adamdan mukabele görmemek onu çok üzüyordu. Nihayet son dakika geldi Johnny arkadaşlarına hazırlanmalarını emretti. Erken davranarak bir otomobil çalan Pat onları fabrikanın yakınında kararlaştırılan yerde bekliyecekti. Teşkilâtın üyelerinden olan Maureen elinde bir çocuk arabasiyle soygun yapılan sahaya gelecek Murphy den paraları aldıktan sonra doğru Kathleen'in evine gidecekti. Bütün bunlar bir saat bile sürmezdi. Şehir saati ağır ağır dördü çaldı. Murphy ayağa kalktı:

— Gitmek zamanı gldi. dedi.

Pot'la Nolan onu takip ettiler. Johnny en son çıktı. Johnny'nin bu işe karıştırmak istemediği Dennis acı bir sesle:

— Bu işi istemiyerek yapıyorsun değil mi Johnny? dedi. Muvaffak olamıyacağından korkuyorsun.

Johnny'nin vahşi bir ışıkla parlayan gözleri Dennis'e çevrildi.:

— Muvaffak olacağız bundan eminim. Çünkü gayemizin tahakkuk etmesi için Allaha yalvardım.

— Hapishaneden kaçalı altı ay oluyor. Ondan evvel hapishanede geçirdiğin on sekiz ayı da hesaba katarsak tam iki senedir böyle işlerden uzaktın. Soyguncuk sana göre değil. Bırak senin

yerine ben gideyim Johnny..!

— Bu işleri şehirde ben idare ediyorum Dennis. İhtiyacımız olan parayı temin etmek için bu plânı ben hazırladım ben idare edeceğim

Dennis itiraz edemedi. Onun insanı ürperten bakışlarına kimse karşı koyamazdı.

* * *

Soygun umduklarından çok daha kolay olmuştu. Murphy ile Nolan tabancaları ile kasadarı tehdit ederken Johnny de kasadaki banknotları bir çantaya dolduruyordu. Fakat bu iş onu çok heyecanlandırmıştı. Titriyordu. Soygun tamamlandıktan sonra fabrikadan çıktılar ve kendilerini bekliyen otomobile atladılar. Fakat Johnny geride kalmıştı, kasadar elinde bir tabanca ile genç adamın üzerine çullandı. Kısa bir döğüşten sonra iki silâh sesi duyuldu. Johnny sol omuzunda müthiş bir acı hissetti. Kasadar hareketsiz yatıyordu. Murphy ve Nolan silâh seslerini duymuşlardı. Derhal Johnny'nin yanına döndüler ve yaralıyı kollarından yakalıyarak var kuvvetleriyle koşmaya başladılar. Pat otomobili onlara doğru sürdü. Murphy ve Nolan içeri girdiler, Johny basamağa atlayıp kapıya tutunabilecek kadar vakit bulmuştu. Araba baş döndürücü bir hızla gidiyordu. Bir virajda sert bir dönüş yapan Pat, Johnny'nin tutunduğu kapının açılmasına ve yaralı genç adamın acı bir çığlık kopartarak otomobilden aşağı yuvarlanmasına sebep oldu. Her an yakalanmak korkusu Pat'ı asabileştirmişti. Sert bir sesle:

— Haydi biriniz gidin Johnny'yi getirin. dedi.

Fakat hiç biri kımıldamadı. Tam o sırada Johnny nin yavaş yavaş doğrulduğunu sendeleyerek karanlık sokaklardan birine saptığını gördüler. Genç adamın Kathleen'nin evine gittiğine hükmederek yollarına devam ettiler.

Eve geldikleri zaman Johnny orada değildi. Dennis ve Kathlenn'e olanları anlattılar. Biraz sonra çalınmış banknotlarla gelen Meureen Johnny'nin yaralandığını öğrenince sefaletin vaktinden evvel çökerttiği yüzünde sert bir ifade belirdi ve:

— Şefimizi arayacağım. dedi.

Dennis atıldı:

— Bu iş bana ait! Kathleen bana bir sargı bezi veverir misin?

Deminden beri lâfa karışmıyan Kathleen ıstırap içinde yerinden kalktı.. Sanki Johnny'nin omuzunu delen kurşun onun kalbine kadar erişmişti. Biraz sonra elinde sargı bezleriyle döndü. Pat:

— Ne yapacaksın bunları? diye sordu.

— Johnny'yi arayacağım. Polis bir kolu yaralı bir adam arıyor. Bende kolumu sararak onları şaşırtacağım. Polisler benimle uğraşırken Johnny de kaçmak fırsatını bulabilir. Pat, Murphy ve Nolan siz şimdi doğru emniyet direktörlüğüne gidip beni gördüğünüzü ve bulunduğum yeri bildirin.

Şehir Polis'in kontrolu altında idi. Her tarafta hırsızları arıyordu. Pat ve iki arkadaşı sokağın baştan başa Polis kordonu ile çevrilmiş olduğunu görünce Kathleen nin evinin yanında oturan komşuları Terasa'nın evine sığınmaktan başka çare bulamadılar. Murphy çok oturmadı O gittikten sonra Teresa Pat'la Nolan'a içki ikram etti. İçki onların dilini açmıştı. Soygunu bütün tafsilâtiyle Teresa'ya anlattılar. Kadın onlara yiyecek getirmek maksadıyla dışarı çıktı ve Polis çağırmağa gitti. Hiç bir şeyden haberleri olmıyan Pat ve Nolan gafil avlandılar kısa bir mücadeleden sonra ikisi de öldürülmüştü.

Film Hikâyeleri

OYNAYANLAR

Johnny ..... James Mason
Kathleen ..... Kathleen Ryan
Maureen ..... Ann Clery
Lukey ..... Robert Newton
Dennis ..... Robert Beatty

Rejisör: Carol Reed
Universal - International
Orijinal adı: Odd man out.

Dennis soygunun yapıldığı bölgede Johnny'yi aramakla meşguldü. Kenar mahallelerin birine girdi. Süprün tüler arasında oynayan soluk benizli bir kaç çocuktan yaralı bir adam görüp görmediklerini sordu. İçlerinden akıllı bir kız çocuğu onu mahallenin toprak altına kazılmış sığınağına kötürdükten sonra topuyla oynaya oynaya uzaklaştı. Genç adam soğuk ve zifrî karanlık sığınağı bir kibrit çakarak aydınlattı. Kibritin titrek alevi biraz ilerde hareketsiz yatan Johnn'yi meydana çıkardı. Ceketinin sol omuzu ve sol eli kan içindeydi. Dennis: — Jonny, diye fısıldayınca yaralı adam yavaş yavaş gözlerini açtı. Yarasının ağır olmasına rağmen henüz ayakta durabiliyordu. O sırada sığınağın biraz ilerisinde bir Polis otomobili durdu. Dennis hafif bir sesle:

— Ben gidiyorum. Polisleri peşime düşüreceğim. Biz uzaklaştıktan sonra buradan çık ve Kathleen'in evine git. dedi.

Dennis sığınaktan uzaklaştıktan sonra sarılı kolunu havaya kaldırarak tabancasiyle ateş etti. Bu polislerin dikkatini çekmeye kâfi geldi. Genç adam kalabalık caddelerden birine saptı, kolundaki sargıyı çıkardıktan sonra bir tramvaya atladı. Fakat polisler onu takip etmişti. Tramvayı durdurdular yolcuları indirmeye başladılar. Dennis yakalanacağını anlayınca kendini tramvayın penceresinden aşağı attı ama oraya gelen iki polis genç adamı yakaladı ve birisinin indirdiği sopa Dennis'i yere yıktı.

* * *

Johnny nereye gittiğini bilmeden tenha asfalt üzerinde yürüyordu. Artık adım atacak hali kalmamıştı. Karşıdan bir otomabile işaret etti. Otomobil yanıbaşında durdu. Yaralının bütün kuvveti kesilmişti. Birden gözleri kararadı ve otomobilden inen iki kadının ayakları dibine yuvarlandı. Kadınlar onu telâşla arabaya taşıdılar. Eve geldikleri zaman bitkin bir halde bulunan Johnn'yi bir sedir üzerine yatırdılar. Genç olanı onun pardesüsünü çıkardı ve yakasını gevşetti. Omuzunun kan içinde olduğunu görünce arkadaşına baktı. İkiside yaralı adamın polis'in aramakta olduğu Johnny McQueen olduğunu anlamışlardı. Onu teslim edene bin lira mükâfat vardı. Kasadarı öldüren bu katili adalete teslim etmek lâzımdı ama Johnny'nin renksiz yüzü, feri kaçmış gözleri iki kadında sebebini anlıyamadıkları bir merhamet uyandırmıştı. Ona bir kadeh viski verdikten sonra genç adamı serbest bıraktılar. Johnny biraz daha iyiceydi, ağır ağır yürümeye başladı. Şiddetli bir yağmur, delice esen rüzâr onun bitkin vücudunu büsbütün hırpalıyordu.

Johnny biraz ilerde arkadaşlarından biri olan Gin Jimmy'nin arabasını gördü sevinç içinde oraya koştu. Gin Jimmy onun fena vaziyette olduğunu görünce arabasına almakta tereddüt etmedi. Yaralıyı demir yolu kenarındaki üzeri çinko örtülü hendeklerden birine yerleştirerek geri döndü. Yolda ufak tefek bir adamla karşılaştı. Adam gülümsiyerek ona baktı:

— Yarası ağır mı? diye sordu.

— Sen bu işe burnunu sokma Shell!

Shell, araba uzaklaşana kadar yerinden kımıldamadı Sonra Johnny'nin yattığı yere koştu. Johnny hareketsizdi. Rüzgâr siyah saçlarını uçuruyor, yağmur bembeyaz kesilmiş yüzünü döğüyordu. Shell düşünceli bir tavırla oradan ayrıldı.

Kathleen Rahip Tom'un evine geldiği zaman Shelli orada buldu. Genç kız polise birisinin kendilerini haber verdiğini ve evlerinde araştırma yapıldığını anlatırken hâlâ titriyordu. Rahip Tom küçükten beri tanıdığı ve sevdiği kızın omuzunu okşadı ve onu teskin etmeye çalıştı. Kathlenn iyi kalpli ihtiyarın elini öptükten sonra:

— Johnny'yi bulunca şehirden kaçırmaya karar verdik. Teşkilâttan bir kaptan onu gemisiyle götürecek Bende size geldiğimi Johnny dan haber alırlarsa bana bildirmelerini söyledim. dedi.

— İyiki buraya geldin yavrum. Mr. Shell'in bize söyliyecekleri varmış.

Shell'in elinde bir kuş kafesi vardı kısık bir sesle:

— Kuşum nadir bulunan bir cinstendir. Benimle çok iyi anlaşır. Lukey ve Tober ona Johnny derler. Şimdi sol kanadından yaralandı. Onun ölmesini istemiyorum. Çünkü bana bin lira kazandıracak

Kathleen sapsarı kesildi:

— Johnny nerede?

Rahip Tom:

— Budala. dedi. Para saadet getirmez.

— Fakat böyle kârlı bir iş elden kaçırılır mı?

— Boş lâfları bırak. Johnny'yi buraya getir. Yapacağın iyiliği Allah mükâfatsız bırakmaz. Ben sana zengin olmanın yollarını göstereceğim Eğer Johnny'yi getirirsen mükâfatın büyük olacak.

Shell rahibin sözlerinden bir şey anlamamıştı fakat ucunda mükâfat olduğunu duyunca onun teklifini kabul etti. Rahip Tom sessiz dua eden Kathleen'e döndü. Sevdiği erkeğe bu derece bağlı olan bir kadına Allah daha fazla ıstırap çektirmezdi herhalde....

Keskin bir tren düdüğü dalgın yatan Johnny'yi uyandırdı. Genç adam güçlükle doğruldu, ürkek nazarlarla etrafına bakarak yürümeğe başladı. Hafif yağan kar Johnny'nin saçlarına ve pardesüsünün omuzlarına birikmiş onu büsbütün üşütüyordu. Bacakları titreyerek "Four Winds" isimli gazinoya girdi. Sıcak bir yere hele hırpalanmış yorgun vücudunu dayayacak yumuşak bir yatağa öyle ihtiyacı vardıki.. Boş localardan birine kendini dar attı. Kanepeye çöktü, başını masaya dayayarak gözlerini kapattı.

Gazinonun sahibi Fencie onun geldiğini görmüştü. Garsonlardan biri heyecanla:

— Johnny McQueen! dedi.

— Kapa çeneni.

Fencie bir kadehe viski doldurarak Johnny'nin yanına gitti. Genç adamı omuzlarından tutarak duvara yasladı, fakat omuzundaki korkunç yarayı görünce dehşetle irkildi. Johnny titrek bir sesle:

— Biraz istirahat etmeme müsaade et ne olur. Gazinoyu kapatırken giderim. dedi.

Fencie viskiyi onun çatlamış dudakları arasından akıttıktan sonra locanın perdelerini kapatarak Johnny'yi yalnız bıraktı..

Shell rahibin evinden çıktıktan sonra Tober ve Lukey adında iki arkadaşıyla birlikte oturduğu pansiyona gitti. Shell'in odası kuş kafesleriyle kaplıydı. Shell'i görünce kuşlar hep birden cıvıldamaya başladılar. Shell'in ağzı kulaklarına varıyordu. Fakat vazifesi aklına gelince telâşla Lukey'in yanına indi. Lukey anormal bir adamdı. Vaktini resim yapmakla geçirirdi. Tehdit ederek Shell'i karşısına oturtur ve muhtelif pozlarını çizerdi. Shell ona

Johnny McQueen'den bahsedince gözleri parladı:

— Eğer para için onu ele vermeğe kalkışırsan kafanı patlatırım. Onu buraya getir resmini yapmak istiyorum.

Shell homurdanarak evden çıktı. Johnny'yi ilk gördüğü yere gitti. Fakat genç adamı orada bulamadı. Telâşla koşmıya ve etrafı araştırmıya başladı. "Four Winds" in önünden geçerken çamurlar içinde kanlı bir mendil gördü. Johnny'nin burada olduğunu anlamıştı.

Fencie Shell'in rüzgâr gibi içeri daldığını etrafı gözden geçirdiğini görünce:

— Merhaba Shell! dedi. işler nasıl?

Shell tezgâha yaklaştı Fencie'nin uzattığı içkiyi bir bir yudumda başaltıktan sonra:

— Kötü vaziyetteyim.

(Arkası 25 inci sayfada)

VİRAN ŞEHİR

65

HALK KARŞIDA SEYREDİYORDU BAZILARI BAŞKANIN KARŞISINA BÜYÜK BİR SEPET GETİRDİLER.

ORTALIĞI DERİN BİR SESSİZLİK KAPLADI...

UZAKTA KULÜBELERİN BİRİNDEN YAKLAŞAN BİR KALABALIĞIN ÇIKTIĞI GÖ-

-RÜLÜYORDU.

MARKO!

BİZİM ŞEREFİMİZE TÖREN YAPACAKLAR! ŞİMDİ ARTIK KORKMAYALIM!..

KALABALIK GİTTİKÇE YAKLAŞIYORDU. MARİYA GÖZLERİNİ ELLERİLE KAPAMIŞTI KÜÇÜK GLORYA; MARKO, BRUNO VE MANUEL'E BAKIYORDU.

HEPSİ DE HERHANGİ BİR TEHLİKE KARŞISINDA BİRBİRLERİNİ KORUYACAK ŞEKİLDE TERTİP LENMİŞLERDİ.

DİĞER TARAFTAN "MARTI" GEMİSİNDE NELER OLUP BİTİYORDU.

NEYE? BİZİM BULARI ARAYIP BULMAMIZA BİR ENGEL Mİ VAR?
67
KADIN HEMEN CEVAP VERMEDİ. BAŞKAN'IN YÜZÜNÜ YAN TARAFA ÇEVİRDİĞİNİ GÖRMÜŞTÜ.
RİO-BANANA SINIRINI GEÇİP İÇERİ GİREREK DÜŞMANIMIZ "OK" GEMİSİNİN SAKLANDIĞI YERİ BULMAK ZORDUR DİYORLAR.
SİZ Mİ DİYORSUNUZ?
HARİTADA İŞARETLEDİĞİMİZ YERİ HIZLA AŞALIM ARADIĞIMIZ YERİ BULURUZ.
ELBETTE, FAKAT GENİŞ ZAMAN İSTER.
DÜŞMANLARIMIZ EMİN BİR YER BULMUŞLARDIR.
SAKLANACAK
BULMUŞLAR MI?
GÖZÜMÜZ ADALAR HALKININ VAHŞİ VE GERİ OLDUĞUNU, KARAYA AYAK BASAR BASMAZ BİZİMLE SAVAŞA GEÇECEKLERİNİ DÜŞÜNÜP HESAPLAMALI!..
BİZİM ELİMİZDEKİ VASITALARI UNUTUYORSUNUZ.

SİZ DE ONLARIN SAYISINI! HER RENKTEN HAYVAN GİBİ İNSANLAR. KARŞIMIZDA BUNLARDAN ORDULAR BULACAĞIZ!..
ELİMİZDEKİ VASITALARI UNUTUYORSUNUZ.
ONLARI BAĞIŞLAMALARLA KANDIRIRIZ.

BEN BU ADALARI İNSANSIZ SANIYORDUM.
İNSANSIZ MI? BURADA İKİ AYRI RENKTEN İNSAN YAŞAR. BUNLARIN HEYECANLARI UYANIRSA VAHŞİLEŞİR!

ADALARDAN BİRİ BOŞ OLACAK. ÇOK ŞEYAHAT ETMİŞ BİR ARKADAŞIM BU ADAYI "YILANLAR ADASI„ DİYE ADLANDIRMIŞTI. BU ADADA ÇOK BOL YILAN BULUNURMUŞ...

İNŞALLAH O ADAYA GİTMİŞ OLSALAR ONLARI ORADA KISTIRIRIZ. ORADA CESETLERDEN BAŞKA ŞEY YOKTUR.

O ADAYA KİM GİDER?

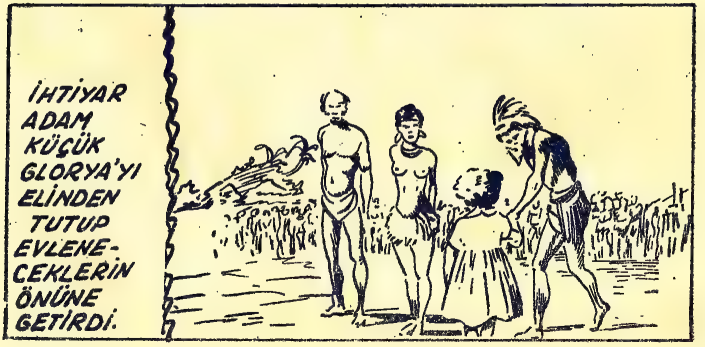
YETER ARTIK KORKUYORSUNUZ GALİBA! HER YERE GİDECEĞİZ. GİZLİ KOMİTEYE HESAP VERECEĞİZ. EĞER BU İŞİ BAŞARAMAZSAK NE OLACAĞIMIZI BİLİYORSUNUZ. BUNUN İÇİN HAYATIMIZI TEHLİ-

MARKO VE ARKADAŞLARININ İÇİNE GİRDİKLERİ KÜÇÜK MEMLEKET. GİTTİKÇE DAHA ÇOK YAKLAŞIYORDU. BİR İHTİYAR YERLİ, GENÇ BİR KADINI ELİNDEN TUTMUŞ GETİRİYOR, ARKADAN DA GENÇ BİR ERKEK ONLARI TAKİP EDİYOR. ONLARIN GERİSİNDE DE 10-15 KADIN GELİYOR.

ŞİMDİ İNSANLAR DAHA İYİ SEÇİLEBİLİYOR.
KURBAN MI KESECEKLER?
EYVAH YOKSA O KIZI MI?

MANUEL TAHMİN ETTİN GALİBA?
SAKIN EVLENME TÖRENİ OLMASIN?

KALABALIK GENİŞLİYEREK BAŞKANA DOĞRU CEPHE ALDI.
İŞTE EVLENECEKLERİ GETİRDİM.

İHTİYAR ADAM KÜÇÜK GLORYA'YI ELİNDEN TUTUP EVLENECEKLERİN ÖNÜNE GETİRDİ.

DAVULLAR ÇALMIYA BAŞLADI.

BÜYÜK SEPET AÇILIYOR.

BUNUN BİTMESİNE KALMADAN BİR KAÇ ASKER KOŞARAK GELDİLER.

BUNUN ÜZERİNE BÜTÜN KALABALIK, EVLENME TÖRENİNE GELENLER BUNLARIN TARAFINA DÖNDÜ.

MAKSATLARINI ANLATTIKLARINDAN EMİN OLARAK GERİ TARAFA GELDİKLERİ TARAFA DOĞRU KOŞMAYA BAŞLADILAR.

BAŞKAN BİLE ONLARIN PEŞİNDEN GİTTİ...

MARKO VE YANINDAKİLER DE TAKİP EDİYOR...

PERDEDEN PORTRELER

En nihayet «Flying Down to Rio-Rio'ya Uçuş» filminde talihi döndü. Başrollerini Dolores Del Rio ve Gene Raymond'un çevirdiği bu filmde Fred Astaire dansedecekti. Fakat onunla dansedecek bir kız partöner bulunamamıştı. Uzun münakaşalardan sonra Ginger Rogers seçildi.

Bundan sonra Fred Astaire de Ginger Rogers da son hızla şöhretin zirvesine erişiler. Dansları seyirciler tarafından öyle beğenildi ki beraberce üstüste film çevirdiler. Bu filmler hep danslı, müzikli komedilerdi. Maamafih Ginger arada sırada ağır dramları da çevirmiyor değildi.

Fakat 1936 da Katherine Hepburn'le «Stage Door» adında bir film çevirir çevirmez, daha ziyade dramatik tarafı kuvvetli bir yıldız olarak tanınmağa başladı. «Prinrose Patth - Güller ve Dikenler» filminde bir kenar mahalle kızı tipini canlandırarak eski danslı, müzikli filmlerinden büsbütün uzaklaştı. Hele «Kitty Foyle - Bir Daktilonun Romanı» filminde tamamen ağır bir rolde oynıyarak 1940 senesinin en iyi kadın artisti seçildi. Son filmi David Niven ve Burgers Meredith'le birlikte çevirdiği «The Maqnificient Dole - Şahane Bebek» tir. Bu filmde Ginger Rogers Amerikan Cumhur Başkanlarından birisinin karısı olan ve şıklığı, nezaketi ve evinde verdiği muhteşem balolarda tanınan meşhur Dolly Madison rolünü yapmaktadır.

Ginger Rogers daima hayat dolu olan, hareket etmedikçe içi rahat etmiyen cıvıl cıvıl narin bir kadındır. Hollywood'a bakan bir tepede, barı, yüzme havuzu, balo salonu, tenis kortu ve sineması olan bir evi vardır.

Şerbetleri, çikolataları dondurmayı pek sever. Her rengigiyer ama daha ziyade soluk renkleri giyer, mavi ve sarı gibi. «Darkie» adında bir de köpeği vardır.

Hiç sevmediği bir huyu vardır. Karşısındakini gayri ihtiyarî taklit eder.

Bir duyduğu şarkıyı derhal ezberler. Her cins musikiden hoşlanır. En ağır klâsik musikiden, en hafif caz parçalarına kadar.

Birşeye merak sardı mı bütün vaktini ona hasreder, sonra da hemen bıkar; Tenis merakı müstesna. Tenisten bir türlü bıkmıyor.

Ginger'in marifetleri sayılmakla bitecek gibi değil. yağlı boya resim, heykel yapar ve arkadaşlarının karikatürlerini çizer.

Arasıra okumaya merak sarar ve bir müddet durmadan okur.

16 Ouak 1943'de Jack Brigge adında genç bir aktörle evlendi.. Şimdi karı koca çok mes'ut yaşıyorlar.

Bugün Hollywood'un en kuvvetli karakter artistlerinden biri olarak anılan Ginger Rogers eskiden daha ziyade güzel vücuduyla filmlerde oynardı. Zaten onu sahne ve perde hayatına atan da bir dans müsabakasında birinciliği kazanması sebep olmuştur.

Ginger'in asıl adı Virginia Katherine McMath'dır. 16 Temmuz 1911 de Missouri'de doğmuştur. Babası Eddins McMath bir elektrik mühendisiydi. Annesi Lela Ouvens filmcilik dünyasıyla âlâkalı bir kadındı. Karı koca çocukları iki yaşındayken ayrıldılar. Virginia bir müddet annesinin ailesiyle oturdu.

Sonra annesi ikinci defa olarak, John Rogers isimli birisiyle evlendi ve Virginia da üvey babasının ismini aldı. «Ginger» ismi ise ufak bir kuzininin icadıdır. Bu kuzin Virginia diyemez Ginger derdi. Onun için bütün aile kıza kısaca Ginger demeğe alışmışlardı.

Ginger küçüktenberi müziği sever ve her duyduğu şarkıyı hemen kapıverirdi. Hele dansetmek en büyük zevkiydi. Tiyatroda, sinemada gördüğü dansları ezberleyip tekrar ederdi. Ama bir gün profesyonel bir dansöz olacağını aklına bile getirmezdi. 1925 de bütün Amerika'yı saran çarliston merakı meydana çıkmasaydı Ginger herhalde mektebine devam eder giderdi.

Ama başta Ginger olmak üzere bütün gençler çarliston delisi olmuşlardı. Ginger hepsinden iyi dansediyordu. Onun için bir gün bir çarliston müsabakası açıldığı zaman, tanıdıkları müsabakaya girmesi için ısrar ettiler. Ginger müsabakaya girdi ve kazandı. Bunun üzerine beş altı şehir arasında yapılan daha büyük bir müsabakaya girdi. Ordada kazandı.

Bunun üzerine Ginger müsabakaya girip kazanamıyan bir kızla bir oğlan seçti. Bunların ikisi de kızıl saçlı olduklarından, «Ginger Rogers-la Kızıl Saçlılar» adıyla bir trup kurdular ve sirklerde çalışmağa başladılar. Okadar muvaffak oldular ki, «Kızıl Saçlılar» Ginger'i terkedip kendi başlarına çalışmağa başladılar.

Daha 14 yaşında olan Gin-

ger tek başına kaldı. Fakat cesareti kırılmıyarak yapayalnız sahne hayatına atıldı. Daha ilk baştan okadar büyük bir muvaffakıyet kazandı ki Broadway'e geçti. Broadway'dede derhal gözü çekti ve Hollywood'dan teklifler almağa başladı.

Birm üddet gündüz film çevirip gece tiyatroda oynadı. Sonra büsbütün Hollywood'a geçti.

İlk filmleri pek okadar mühim değildi. Hep büyük yıldızların gölgesinde kalıyordu.

İNSAN AVI

(15 inci sayfadan devam)

En iyi kuşlarımdan birini kaçırdım. Onu arıyorum. Sol kanadı da yaralı. diye mırıldandı.

Tam o sırada Lukey gazinoya girdi. Herkese yüksekten bakan bir hali vardı. Fakat Shell'i görünce öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Eline geçirdiği bir şeyi onun başına savurdu. Bir kaç şişe bunu takip etti. Salon birbirine girdi. İskemleler bardaklar havada uçuyor, bağrışmalar duyuluyordu. Nihayet Fencienin gür sesi kavgayı bastırdı:

— Efendiler kapatma vakti geldi!

Müşteriler teker teker salonu boşalttı. Shell de sıvışmıştı. Fencie Lukey'in yakasına yapışmıştı:

— Beni elli beş papel ziyana soktun. Ya ödersin yada polis çağırırım.

—Haydi oradan. Sen beni milyoner mi zannettin.

Fencie kılıksız adamı şöyle bir süzdükten sonra:

— Ohalde bir teklifim var. Johnny McQeen burada Bir araba tutacağım onu buradan uzaklaştıracaksın. Kabul ediyor musun?

Lukey buna çoktan razıydı..

Lukey, Johnny'yi sırtında atelyesine getirdiği zaman Tober ile Shell'in onu beklediğini gördü. Yaralıyı bir koltuğa yerleştirdiler. Tober yanından ayırmadığı ecza çantasını açtı içinde lâzım olanları çıkardıktan sonra usta bir operatör gibi dikkatle yarayı sarmağa başladı. Lukey heyecanla Johnny'nin resmini çiziyordu. Shell yere oturmuş büyük bir ciddiyetle çalışan Tober'i seyrediyordu. Nihayet işi biten Tober yorgun bir tavırla:

— Hastaneye götürmeli çok kan kaybetmiş. Derhal kan vermek gerekiyor.

Shell rahibe verdiği sözü unutmamıştı. Johnny'ye Kathleen'in kendisini beklediğini söyledi. Genç adam güçlükle ayağa kalktı Shell onu kolundan tutu ve beraberce evden çıktılar. Rahip Tom'un evine yaklaştıkları zaman Shell polislerin orada beklediklerini gördü. Johnny'i bodur çamların arkasına yatırtıktan sonra:

— Beni bekle. Polisi atlatıp Rahip Tom'a geldiğimizi haber vereceğim. diyerek oradan uzaklaştı.

Shell yolda Kathleen'le karşılaştı. Genç kız heyecanla Johnny'nin nerede olduğunu sordu. Shell hafif bir sesle meydanın etrafını çeviren ağaçların yanında olduğunu söyledi. Kathleen koşar adımlarla ayrıldı.

Meydan kalın bir kar tabakasiyle örtülmüştü. Genç kız Johnny'yi parmaklıklara dayanmış hareketsiz yatarken buldu. Johnny vücuduna sarılan kollar ve yüzüne damlıyan sıcak gözyaşlarıyla kendine geldi. Kathleen'i yeniden görmek ona taze bir ümit vermişti. Çünkü Kathleen ta çocukluğundan beri sevdiği yegâne kadındı. Uzun müddet konuştular. O sırada bir vapur düdüğü sessizliği bozdu. Kathleen telâşla yerinden fırladı:

— İşte bu bizim son fırsatımız. Seni buradan kaçıracağız Johnny. Seni bulamıyacakları bir yere gideceksin.

Johnny peki der gibi başını salladı Kathleen onun kolunu boynuna almış yürümesine yardım ediyordu. Fakat genç kız birden durdu. Çünkü meydanın gerisinde ellerinde fenerler parmakları silâhlarının tetiklerinde bir sürü gölge belirmişti. Johnny başlamıştı. Güç işitilir bir nin soluk yüzü morarmıya sesle:

— Kathleen daha gidecekmiyiz? dedi.

— Evet Johnny. Beraber hiç ayrılmadan çok uzaklara gideceğiz. Genç kız Johnny'ye sımsıkı sarılmıştı. Cebinden rovelverini çıkardı, gittikçe yaklaşan gölgelere ateş etti.

Birçok silâh buna cevap verdi. Polis müdürü ve adamları karlar içine yuvarlanan iki karaltı gördüler. Yanlarına koştular... İkisi de ölmüştü. Rahip Tom ile Shell de oraya gelmişti. Rahip yüzyüze yatan iki gence üzüntü ve yaşaran gözlerle baktı.

O sırada büyük şehir sanatı karlarla örtülü meydanda korkunç akisler bırakarak on ikiyi çalıyor. iri kar taneleri meydanda biriken halkın üzerinde uçuşuyordu...!

KARA YILAN KULÜBÜ
(8 inci sayfadan devam)

Polis dolu iki kamyonun geçişi yolda gidenlerin merakını mucip olmuştu. Herkes birbiriyle münakaşa ediyor, polisin ne gibi bir iş için böyle süratle ve kalabalık bir şekilde gittiğini anlamağa çalışıyordu.

M. Lepont'un emirleri üzerine polisler hemen evin etrafını sarmıştı. Herhangi bir kimsenin binadan dışarı çıkmasına müsaade edilmiyordu. M. Lepont yanında Pegart ve yirmi kadar polis memuru olduğu halde Kara Yolları Kumpanyasının merkezinin bulunduğu birinci kata çıktılar. İlk odaya girdikleri zaman beş daktilonun büyük bir gayretle çalıştıklarını görünce hayretten donakalmışlardı. Görünüşe göre burasının hakiki bir ticarethaneden hiç farkı yoktu. İkinci odada muhasebe kısmiyle karşılaştılar, yapılan ufak bir kontrol anormal herhangi bir vaziyetin bulunmadığını onlara anlatmıştı. PatronBeau Vieu'nun bürosu birinci oda ile bitişik ve ona ara bir kapıdan geçilebilecek vaziyette idi. Ne M. K. ne o güzel kıyafetli adama ve ne de salona rastlıyamadılar. Belli servisin müdürü bir sürü polisin ticarethanelerine geldiğini görünce koşarak yeheycanla yanlarına gelmişti.

Mükul bir duruma girmiş olan Lepont ziyaretlerinin sebebini ona anlatmış, yapmak istedikleri araştırmanın neden ileri geldiğini izah etmişti.

Direktör hayretle mukabele etti.

— Fakat Mösyö bu inanılır şey değil. Şimdiye kadar Kara Yılan Kulübü diye birşeyden bahsedildiğini hiç duymadım ve benim böyle birşeyden alâkadar olabileceğimden şüphelenmenizi bir türlü anlıyamıyorum.

Komiser izahat vermek istedi Fakat M. Beauvieu daha ziyade hiddetlenmişti.

— Bizim şirketimiz, namuslu bir şirkettir ve devlet emendöferleriyle yağlı otokar nakliyatıyle meşgul olur. Polis müdürüne haklarınızda şikâyette bulunacağım.

Kapıyı büyük bir gürültü ile kapıyarak dışarı çıktı. Onu müteakip iki adam da oradan ayrıldılar. M. Lepont'un yüzünden düşen bin parça olacaktı.

Sokağa çıktıkları zaman âdeta azarlar gibi bir sesle :

— Pegard beni öyle kötü bir vaziyete soktun ki, dedi. Bu işin size çok tuzluya mal olmasından korkarım.

Fakat maruz kaldığı muvaffakiyetsizlikten fena halde sinirlenmiş olan genç adam hâlâ kendini mağlûp görmek istememekte inadediyordu. Birden Elhamra'da direktörün odasına çıkan merdiveni hatırladı. Israrı üzerine kabarede ve bilhassa direktörün odasında arama yapıldı. Fakat bizzat Pegard'ın dikkatli tetkiklerine rağmen ne bir kapı, nede bir merdiven bulmak kabil olamadı. Âdeta deliye dönen hafiye hiç birşey anlıyamıyordu. Esrarrengiz bir vaka ile karşılaştığını, hissediyor ve M. X.'ın söylemiş olduğu sözler bir kurt gibi beynini kemiriyordu :

— Bizler kendi janımızda kanun hariçleriyiz ve sizin adalet dediğiniz şeyden de katiyen korkumuz yoktur.

Birdenbire beyninde bir şimşek çaktı. Aklına yeni birşey gelmişti. Bir akşam evvel cereyan eden hâdiseyi şimdi daha iyi anlıyordu. Karanlıkta kendisiyle çarpışan adam, kulübe ani bir baskın yapılmasından çekindiği için öyle bir hileye müracaat etmiş ve kendisini sabaha kadar karakolda bekletmişti.

IV
M. D'ALLENCOURT'UN ÖLÜMÜ

Kolayca tahmin edileceği gibi, Ertesi günü Pegard'ın zihni karmakarışıktı. Esrarengiz hasmının bir gün evvel kendisini uğratmış olduğu muvaffakiyetsizlik onu çileden çıkartmıştı. Okadar mahçup bir vaziyette idi ki bir an daircdeki odasına bile girmekten çekindi. Fakat vazife herşeyden evvel vazife idi. Binaenaleyh iş başında bulunmamak olamazdı. Bununla beraber şefi M. Lepont ile karşılaşmaktan kaçıyordu. Zira kırılan pottan doğrudan doğruya kendisi mesuldü.

Çalışıyor gibi yaptığı halde zihnen mütemadiyen Kara Yılan kulübü ile meşgul bulunuyordu. Bu suretle yarım saat kadar bir müddet geçmişken birden kapı açıldı ve aralıktan M. Lepontun bıyıklı suratı gözüktü.

Şefi ciddi bir tavırla :

— Oh ! Burada mısınız, diye mırıldandı. Benim odama gelin, sizinle konuşacaklarım var.

Pegard kamçılanmış bir köpek gibi ve başına gelecekleri önceden bilir bir tavırla şefini takip etti. Kopacak fırtınaya hazırlanmak icap ediyordu. Fakat M. Lepont gülerek ona yer gösterdikten sonra bir müddet konuşmadan sakalı ile oynadı.

— Şüphesiz dünkü gezintimiz bizler için bir facia oldu. Bunu benim kadar siz de biliyorsunuz? Bu Kara Yılan Kulübü hikâyesini, meşhur Mösyö X, muhteşem salon ve saire bana daha ilk anda biraz tuhaf gelmişti. Fakat size itimadım olduğu için öyle bir araştırmaya muvafakat ettim. Maalesef neticeyi kendi gözlerinizle gördünüz. Bu acıklı halimizin gazetelere aksetmemesi için elimden geleni yaptım. Fakat Allah eksik etmesin epey düşmanlarımız olduğundan her an aleyhimizde yazılmış bir makale ile karşılaşmağa hazırlanmamız lâzım geliyor. Eğer böyle birşey olacak olursa maalesef sizi kapı dışarı etmek mec-

(Arkası var)

KIZIL MASKE, BAY TEKİN, MASKELİ SÜVARİ, ORMANLAR HÂKİMİ, PRENS VAYYAN, BUFALO BİL, TARZAN

gibi dünyanın en meşhur yedi resimli romanını büyük ve üç renkli sayfalar içinde büyük bir zevk ve merakla okumağa hazırlanınız. Bütün bunlardan başka en güzel, en merakh hikâyelerle en heyecanlı romanları bulacaksınız. Bekleyiniz.